

ли са гледани добре, дали им се дава достатъчно храна. След това тя се преобличаше, измиваше се с люта сливовица, свикваше веднага синклита и даваше нови повели. А нощем лежеше пред раклата на света Петка и се молеше до разсъмване. Понякога излизаше на улиците, спираше се пред група събрани люде, които високо изказваха страха си и ужаса от нестихващата болест.

- Защо не ни пушат да излезем от града? Да се спасим поне ние, малкото останали живи и здрави... Така е то. От бога учинените избягаха, скриха се, а оставиха само нас тука, да изгинем като кучета, като никому ненужни червеи...

Тогава Анна се обаждаше:

- Не кривете душата си, добри люде... Вижте. И аз съм между вас. И син ми Петър е в ^{палата} ~~князето~~... Не сме избягали. Не сме ви нпуснали. И ние чакаме отреденото ни от бога. Дали ще бъде здраве, или ще бъде смърт... Ще го приемем наравно с вас. Но никой, който е влязъл в града, не може вече да излиза. Защото тъй ще пламне вече цялата страна...

Хората падаха разкаяни на колене, целуваха края на полата ѝ, ръцете ѝ, изказваха с обилни сълзи мъките и страховете си.

- Бъди благословена, майко... Златна ти ръка! В тебе е надеждата ни... Ти се грижиш за нас. Прати сина си в Царева ливада... Неговият живот е за царството. А ние? За какво ще се пазим? Нека Петър излезе от града... Христос му помогнал!

Ала Анна тъжно поклащаше глава. Майчината ѝ тревога не можеше да надделее над чувството за дълг. Петър бе заварен в града от болестта и трябваше да остане в него докато всички оздравеят или всички измрат. Съдбата на народа бе и негова съдба. Той щеше да бъде цар. Баща на людето... И те трябваше още отсега да го чувствуват като свой закрилник, свързан завинаги с тяхната съдба...